

Mieleeni muistuu **rakkaustarina ajalta ennen fossiilitalouden** kuolinkamppailujen alkamista.

Tyttö tapaa pojan. Tyttö ja poika ihastuvat. He menevät Costa Ricaan surffaamaan. Tyttö pitää vuokraamastaan surffilaudasta erityisen paljon. Se toimii juuri niin kuin pitääkin. Kelluttaa sopivan paljon, antaa anteeksi aloittelijan kömmähdykset, kääntyy niin kuin pitääkin. Jämäkkä, mutta anteeksiantavainen. Hieno, muttei pröystäilevä. Aloittelijan lauta, mutta ei oikeasti edes näytä siltä. Sopiva lauta. Tyttö ja poika palaavat kotiin Suomeen.

He menevät naimisiin.

Häiden yllätysohjelma on seuraava: poika menee salassa yksin takaisin Costa Ricaan; samaan kaupunkiin; samalle rannalle; samaan vuokraamoon; ostaa saman surffilaudan; juuri sen täydellisen; lastaa koneeseen; tuo Suomeen; pakatoi; antaa laudan häätöjuhliin; kirkkoseremonioiden jälkeen; täydellinen pari; kaikki huokaavat.

Mitä on romanttinen teko post-fossiilisessa maailmassa? Siinä missä entisaikoina ihmiset näntyivät ikävään juoksuhaudoissaan tai ydinpommien varjoissa, ei tässä kaikkien mahdollisuuksien maailmassa ole temppeu eikä mikään olla romanttinen, vaikka - niin mitä? 10 000 kilometrin etäisyyden päästä?

Missä helvetissä edes on Costa Rica?

Kertaluokan erot ovat ihmisille yleensä hankalia erottaa. Samoin epälineaarinen kasvu tai kaaottisten järjestelmien keikahduspisteet. Etäisyydet ei. Muisti taasen - ikävä kyllä - on vain sukupolven mittainen ja sekin altis vääristymille. Unohtamaan. Keksimään muistot uudestaan. Kertomaan vanhat tarinat joka kerta eri tavalla seuraavalle sukupolvelle. Ja ennen kuin tajuatkaan, ennen aamupalaa on jo syntynyt tarina kaiken korjaavasta rakkaudesta joka vapauttaa meidät kaikki.

Muistan toisen tarinan nuoruudestani. Tarinan kaverini isästä joka 60 -luvulla polki pyörällä kaupunkiin iltatansseihin yli 40 kilometrin matkan. Järjetöntä, ajattelin, samalla kun painoin kaasupoljinta kovempaa. Matkalla samoihin tansseihin. Samaan paikkaan. Eri aikaan.

Tosin, taidan olla erilainen nykyään. Näkökulmani muuttunut. Silti ei suuria sisäisiä ristiriitoja matkustaa tuhat mailia rakkauden perässä. Teko, aikaisemmin ennen kuulumaton, sitten kaikkein ihmeellisin ja nyt; alasti riisuva totuus maailmasta, joka pakottaa minut elämään kuten addiktiin.

Puoliksi hiilille palaneessa elämänsä lopun kohtaavassa, räjäkyvässä ja kituvassa koalassa ei ole mitään romanttista. Kuivuuden ja helteiden takia kodistaan paennut perhe kellumassa naamat alaspäin hukkuneena Välimeressä ei liioin sekään. Näännytyssota joka aloitettiin erään diktaattorin tajuttua, että kyllä, itseasiassa elämme jo fossiilien jälkeisessä maailmassa, ei myöskään ole kuin korkeintaan modernin romanttisen kirjallisuuden taustatarinaa.

Älkäämme sanoko; maailma on menossa päin helvettiä. Sanokaamme:

"Ajan tuntikausia päästäkseni luoksesi
Sinä, joka saat minut hyrräämään
Toivotan sinulle Hyvää Syntymäpäivää.
Olen valmis antaa maailman palaa vuoksesi
Rakastan sinua
Sillä rakkaus - ei se mitään vaadi"

Saatat uskoa, että mitään ei ole tehtävissä, että elämä on kärsimystä, ja että viattomuutta, kerran sen menetettyämme, ei voi enää ikinä saada takaisin. Silti vanhat tarinat ovat täynnä variaatioita yhdestä samasta kertomuksesta. Tarinoita kuolemasta ja uudelleensyntymästä, hyvityksestä ja uhrauksesta. Tarinoita siitä, kuinka vanhan palaessa tuhkaksi oman itsensä tulessa, syntyy mahdollisuus jollekin uudelle. Mahdollisuus väistää vääjäämätön kohtalo. Mahdollisuus olla taas kuin tyhjä taulu, tai mahdollisuus palata juurilleen - oman itsen jatkumo; kivusta, saastasta ja synneistä puhdistunut. Kipu on hinta mikä uudelleensyntymästä on maksettava.

Kiitos paljon kaikesta Alaa Abd El-Fattah, sillä minua ei ole vielä nujerrettu!

-Tero Mononen